14/09/2019

Αν βγάλουμε τον Χριστό από τον Σταυρό, παύει να είναι Χριστός, που σώζει

/ Γνώμες

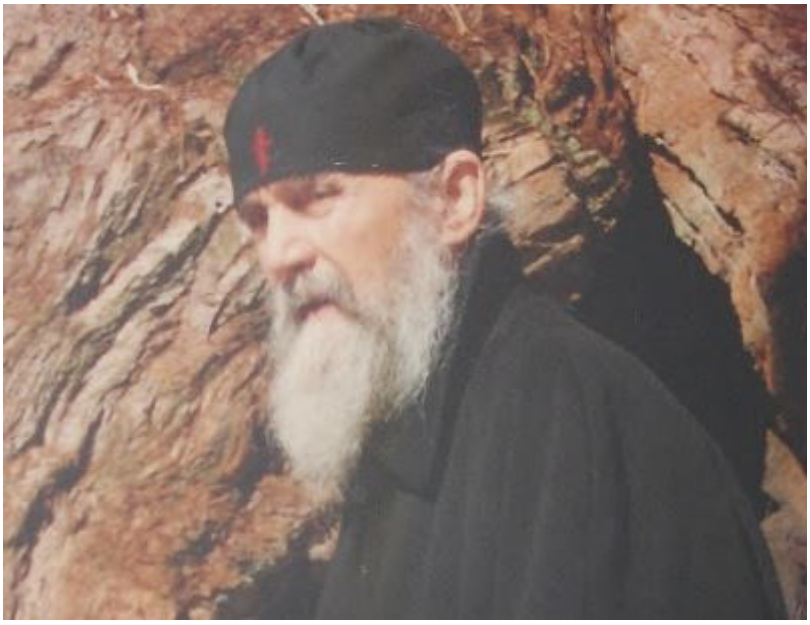

Μέσα στον Σταυρό του Χριστού έχουμε μία ανακεφαλαίωσι όλης της διδασκαλίας του Ευαγγελίου. Σταυρώθηκε ο Χριστός και ο Σταυρός Τον ωδήγησε στην Ανάστασι. Χριστός χωρίς Σταυρό δεν εννοείται. Αν βγάλουμε τον Χριστό από τον Σταυρό, παύει να είναι Χριστός, που σώζει. Κι αν βγάλουμε από την ζωή του Χριστιανού την εσταυρωμένη ζωή, πλέον έχουμε εκκοσμικευμένο Χριστιανισμό, αδύνατο να μας εξυψώση ηθικά και πνευματικά σε σφαίρες πνευματικές και άγιες. Όποιος γνωρίση καλά αυτό το νόημα, αυτό το μήνυμα, όποιος το πιστέψη και το ακολουθήση, γίνεται αληθινός, γνήσιος μαθητής και δούλος του Χριστού. Ο Χριστός για μας είναι το υπόδειγμα το τέλειο, το οποίο καλούμεθα να αντιγράφουμε και να μιμούμεθα.

Ο Σταυρός του Κυρίου μας μας φανερώνει τρεις μεγάλες αλήθειες. Πρώτον ότι για να τακτοποιηθή, για να αποσβέση, το πολύ βάρος της αμαρτίας μας χρειάσθηκε να κατέβη ένας Θεός σωματικά στην γη, να γίνη άνθρωπος και να σταυρωθή. Χρειάσθηκε να χυθή το αίμα του Χριστού επάνω στον Σταυρό, για να ξεπλυθή ο ρύπος της αμαρτίας. Κι έτσι εμείς μπορέσαμε να βρούμε τον δρόμο, που οδηγεί στην λύτρωσι, στην σωτηρία, στην αλήθεια και στο φως.

Δεύτερον φανερώνει την άπειρη φιλανθρωπία, ευσπλαχνία και αγάπη του Θεού, που άφησε τους ουρανούς και κατέβηκε στην γη, για να σωθούμε εμείς οι ένοχοι, οι

αχάριστοι, οι αγνώμονες άνθρωποι. Τρίτον φανερώνει την μεγάλη αξία της ψυχής μας, της εικόνος του Θεού, την οποία εμείς είτε από άγνοια είτε από επιπολαιότητα, την εγκαταλείπουμε γυμνή από ευσέβεια και αρετή, κατατραυματισμένη, ενώ το σώμα, που θα το αφήσουμε εδώ, τόσα κάνουμε, τόσο το φροντίζουμε!

Η ψυχή είναι το πάν, διότι από αυτήν ζη και το σώμα. Εμείς όμως δεν την προσέχουμε, δεν την προσφέρουμε τροφή καθαρή και αληθινή και αρρωσταίνουμε ψυχικά από την αμαρτία, δηλητηριάζουμε την ζωή μας στερούμεθα την Χάρι του Θεού μας βρίσκουν ένα σωρό δεινά, τα οποία είναι επίτοκα της από του Θεού απομακρύνσεως.

αν βγάλουμε από την ζωή του Χριστιανού την εσταυρωμένη ζωή, πλέον έχουμε εκκοσμικευμένο Χριστιανισμό, αδύνατο να μας εξυψώση ηθικά και πνευματικά σε σφαίρες πνευματικές και άγιες

Αν προσέξουμε το Ευαγγελικό ανάγνωσμα, ακούσαμε τους τρεις βασικούς όρους, που προϋποθέτουν το να είναι κάποιος μαθητής του Χριστού. «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι» (Λουκ. θ’, 23). Δυστυχώς πάρα πολλοί χριστιανοί δεν ξέρουν τίποτα για το Ευαγγέλιο· γι’ αυτό ακούνε μόνο τους αιρετικούς και τους χιλιαστάς. Κατά τα άλλα είναι ορθόδοξοι· κι αν τους πης κάτι, σου προβάλλουν το: «Όστις θέλει...». Βλέπετε, ότι κι ακόμη και για την πρότασι αυτή δεν ξέρουν την σημασία της σωστά και ολοκληρωτικά.

Το «Όστις θέλει...» ισχύει γι’ αυτούς, που σε μεγάλη ηλικία, προαιρετικά και εκούσια ασπάσθηκαν τον Χριστιανισμό. Εμείς όμως, που κατά την βάπτισι μας είπαμε· «Αποτάσσομαι τον σατανάν και συντάσσομαι τω Χριστώ», είμαστε συντεταγμένοι υπό την σημαία του Σταυρού και πλέον καλούμεθα να σηκώνουμε καθ’ ημέραν τον Σταυρό του Κυρίου. Και Σταυρός του Κυρίου είναι οι θλίψεις, που περνούμε με υπομονή, για να ευαρεστήσουμε σ’ Αυτόν.

Η νηστεία μας είναι ένας σταυρός, η προσευχή μας είναι ένα εξαγιαστικός σταυρός, η καταπολέμησις των λογισμών είναι ένας σταυρός, η ελεημοσύνη μας είναι ένας σταυρός. Με την βοήθεια όμως του Εσταυρωμένου γίνεται ελαφρύς ο σταυρός. Και σιγά-σιγά γινόμεθα μεν κοινωνοί των παθημάτων του Χριστού στην παρούσα ζωή, αξιωνόμεθα δε να γίνουμε μέτοχοι και της Ουρανίου Του δόξης.

Το Ευαγγέλιο όλη την Εβδομάδα έχει μπροστά μας τον Εσταυρωμένο, για να μας θυμίζη ότι εσταυρωμένη πρέπει να είναι η ζωή του πιστού και ότι ο χριστιανός πρέπει να έχη το θέλημα του Χριστού σαν δικό του θέλημα· και ότι δεν αρέσει στον

Χριστό, να μη το ασπάζεται, να μη το ακολουθή, από οπουδήποτε κι αν προέρχεται. Εμείς δυστυχώς αποβάλαμε τον Σταυρό του Χριστού από την ζωή μας και την κάναμε εύκολη, με αποτέλεσμα να αποκτούμε άφθονα υλικά αγαθά, όχι όμως και την γαλήνη της συνειδήσεως, εφ' όσον υπάρχει η παράβασις του νόμου του Θεού και η ενοχή.

Ο Σταυρός του Χριστού για μας τους χριστιανούς είναι και σύμβολο αγάπης, γιατί επάνω στον Σταυρό μας έδειξε ο Χριστός την αγάπη, όταν προσευχήθηκε και είπε για τους σταυρωτές Του: «Άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. κγ, 34). Αυτός είναι ο Χριστός των Ορθοδόξων Χριστιανών.

Ακόμη είναι και σύμβολο θυσίας. Ενώ εμείς είμαστε εχθροί του Χριστού, Εκείνος τόσο πολύ αγάπησε τον άνθρωπο, ώστε θυσιάσθηκε, έπαθε και σταυρώθηκε για μας, για να μη πάθουμε εμείς, για να μας προσφερθή η λύτρωσις.

Είναι επίσης σύμβολο νίκης και θριάμβου, όπλον αήττητον κατά των δαιμόνων, των λογισμών και των παθών· αρκεί να χρησιμοποιείται σωστά, με πίστι, με ταπείνωσι, με αρετή. Και τότε· «Φρίττει και τρέμει μη φέρων καθοράν αυτού την δύναμιν» ο διάβολος και οι δυνάμεις του.

Ο Τίμιος Σταυρός ασφαλίζει όχι μόνο εμάς τους πιστούς, αλλά και τους αλλόπιστους, κατά πρόνοιαν του Θεού. Κάποιος Εβραίος βρέθηκε σε ένα ειδωλείο κι έμεινε εκεί να περάσει την νύκτα. Επειδή σκέφθηκε ότι στο χώρο αυτό κατοικούσαν τα δαιμόνια και οι δαίμονες φοβούνται τον Σταυρό, σταύρωσε το προσκεφάλι του κι έπεσε να κοιμηθή. Ήλθαν τα δαιμόνια και συζητούσαν μεταξύ τους τι κακά είχαν κάνει στον κόσμο. Μόλις είδαν τον Εβραίο να κοιμάται, σκέφθηκαν να τον πειράξουν. Έρχονταν κοντά να του κάνουν κακό, αλλά δεν μπορούσαν. Κι έλεγαν: «Είναι ακάθαρτο κουφάρι, αλλά είναι σφραγισμένο!» Ο Εβραίος, που τους άκουσε, επειδή γνώρισε την δύναμι του Σταυρού, έγινε χριστιανός πιστός και κατόπιν μοναχός! Πόσο δύναμι έχει ο Τίμιος Σταυρός!

Στην Φιλανδία έγινε το εξής στις ημέρες μας: Ένας καθηγητής της Ιστορίας έκανε μία διάλεξι ενώπιον πολλών επισήμων. Πριν αρχίσει, έκαμε με ευκρινέστατο τρόπο το σημείον του σταυρού. Όταν τελείωσε, ένας από τους ακροατάς του τον ερωτά:

– Από τύπο ή από επίδειξι κάνατε τον σταυρό σας;
Κι αυτός απαντά:
– Εμείς οι ορθόδοξοι, όταν αρχίζουμε κάποια εργασία κι όταν είμαστε μαζί με άλλους, κι όταν τρώμε, κι όταν πίνουμε, κι όταν ταξιδεύουμε, κι όταν πάμε να κοιμηθούμε, σταυρώνουμε τα μέλη μας με το όργανο της λυτρώσεως, του αγιασμού και της σωτηρίας μας, τον Τίμιο Σταυρό. Το κάνουμε από καθήκον, γιατί

μ’ αυτό ομολογούμε την πίστι μας και εκζητούμε το μέγα έλεος του Θεανθρώπου Χριστού. Σας πληροφορώ ότι και στην Νέα Υόρκη και στην Μόσχα και σ’ αυτά τα Τίρανα, αν έκανα διάλεξι, θα έκανα το σημείον του Σταυρού.

Κι εμείς ντρεπόμαστε να κάνουμε τον σταυρό μας, όταν περνούμε από Εκκλησία ή στο τραπέζι ή και με τον τρόπο, που τον κάνουμε, εμπαίζουμε τον Σταυρό. Με τον τρόπο αυτό δείχνουμε πόσο ρηχή σχέσι έχουμε με τα σύμβολα της πίστεως μας.

Στην Χίο το 1821, όταν ο Τούρκος κυρίευσε το νησί –τα χρόνια μαύρα και δύσκολα- είκοσι χιλιάδες κάτοικοι του νησιού, οι περισσότεροι νέοι, βρίσκονται στο λιμάνι για σφαγή. Τους λένε:

– Πατήστε τον Σταυρό και χαρίζεται η ζωή σας!
Και μ’ ένα στόμα όλοι μαζί φώναξαν:
– Ζήτω ο Σταυρός του Χριστού!

Έκαναν τον Σταυρό τους και εσφάγησαν όλοι. Αυτή η είναι η πίστις των χριστιανών. Κι εμείς δεν έχουμε τον ηρωϊσμό, μεταξύ των χριστιανών να πούμε, ποιοι είμαστε. Μπορεί αυτά να θεωρούνται τύποι, αλλά φανερώνουν την ουσία, όταν γίνωνται με ευσέβεια και με προσοχή.

Θα έλθουν τα χρόνια της αθεΐας και της ομολογίας και θα χρειασθή να ομολογήσουμε τον Χριστό ενώπιον ανθρώπων και τυράννων και με μαρτύριο ακόμη. Επειδή δεν έχουμε προαίρεσι, μπορεί ο Θεός να μας δώση τη δύναμι της ομολογίας και για μια στιγμή να γίνουμε μάρτυρες, να πάρουμε το στεφάνι και να εισέλθουμε στην Βασιλεία των Ουρανών.

Απόσπασμα από το βιβλίο: «Η τέχνη της σωτηρίας (Ομιλίαι) – Τόμος Β’» – Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεΐτου, Έκδοσις Ιεράς Μονής Φιλοθέου, Άγιον Όρος, 2015, σελ. 94-100